

לכאורה מה שצ"ח נשפחה ח"נה מאכילה נתרומה הוא משום
 דלא קני לה לשפחה צצ"ח, דאם היתה נקנית צצ"ח
 היתה גם אוכלת נתרומה, דאף שנאמר נקנין כספו הוי כל
 קנין בכלל דשפחה כנונית נקנית לו בשטר נמי הא אוכלת
 נתרומה, ורק משום דהרז קנינים נשפחה הוא נכסף נאמר נקרא
 לשון קנין כספו, ש"כ נמצא שהק"ו משפחה הוא מקנין גופה שהוא
 ומה שפחה שלא נקנית צצ"ח לאכול נתרומה נקנית נכסף ואוכלת
 נתרומה זו שנקנית צצ"ח ואוכלת נתרומה ח"נה דין שכסף יהיה
 קנין ותאכל נתרומה, ויקשה קושית התוס' שה"ל לומר ק"ו זה על
 קנין כסף שיועיל לקידושין, ותירצו דאיכא למיפריך שכן יוצאה
 נכסף הא אם שייך למיפריך מה לשפחה שכן יוצאה נכסף כדפריך
 גבי חמה עזריה כדתירצו התוס' נסתלק הק"ו גם לענין אכילת
 נתרומה, ואיך ינחל להו לתוס' לומר דלענין קנין איכא למיפריך מה
 לשפחה שכן יוצאה נכסף ולענין אכילת נתרומה לא שייך למיפריך
 הכי שלכאורה הוא דבר אחד ממש וצ"ע.

ידה אצל קנין זה לא יעשה רשות להישראל להטעילה לשפחות שתהא קנויה לו גופה לגמרי ממש כשפחה כנענית ולא יהיה כלום מה שיטעילה צע"כ אם לא כשהיא גדולה צד דעת שיכולה להתגיייר או למכור עצמה לשפחה. ומש"כ הרמב"ם צפ"ח מטעדים ה"כ ישראל שתקף עכ"ס קטן והטעילו לשם גר ה"ז גר וכתב הכ"מ שמפרש זה צה"ל דר"ה דאמר גר קטן מטעילין אותו ע"ד צ"ד, הנה משמע שכל הפוסקים חלוקים עליו עיין צ"י סימן רס"ח שהציא מהמרדכי צ"ס הראצ"ה דאם אינו רוצה אין מגיירין אותו חט"פ כשיד ישראל תקיפה עליהן וכן כתב הש"ך שם ס"ק ט"ו, וגם שיטת הרמב"ם לא צרור דהא כתב צפ"ג מא"י צ"ה טעם דגר קטן מטעילין אותו הוא משום שזכות הוא לו ולא שייך זה כשהוא צעל כרחוק, וגם פסק צפ"י ממלכים ה"ג כר' יוסף שיכול למחות כשיגדיל ואם היה יכול להטעילו צע"כ לגירות לא היה שייך שימחה דלא גרע מתקיפה צע"כ, וגם מש"כ הרמב"ם הטעילו לשם צד ה"ז צד תמוה דהא הוא עצמו כתב אה"כ צפ"ט ה"צ שאחד משאר האומות יכול למכור עצמו לישראל לצד וכן מוכר בניו וזנותיו שנאמר מהם תקנו, ואם גם בתקיפה וצגל יכול לעשותו לצד לאיזה צורך הוצרך להקרא דמהם תקנו דאין טעם שיגרע צראון מצע"כ, ואם הוא לא שמועין שאין האז המוכר בניו וזנותיו חייב מיתה מדיני צני נח מדין גזל לא הי"ל למתני זה בהלכות עצדים אלא בהלכות צני נח צסוף הלכות מלכים, ולכן לא ידוע לנו צענויותו כוונת הרמב"ם ונע"ג להציו דצרינו, כי חולי שייך לפרש דצרינו לא צתקיפה צאלמות דגזל אלא צאופן דכבוש מלחמה.

צב"פ צלל קנין מהאז או ממנו צעצמו אינו כלום מה שיטעילה צע"כ לשם עצדות ושפחות שיהיו צדין צדד ושפחה שלכן לא שייך שתהיה צדין שפחה אלא כשמכרה האז או נמכרה צעצמה לכל מטע"י שאז כיון שקנה גופה לא יכול להטעילה אף צע"כ לשם שפחות ותעשה צדין שפחה, אצל כשקנה רק לדבר אחד אף שיקנה לזכות ההוא צגופה לא יוכל להטעילה לשם שפחות צע"כ ולא תועיל הטעילה כלום, וא"כ כשקנה כנענית לשכיזה ואף אם קנאה גם למלאכה אצל צתנאי שיסכצ עמה כפילגש אין זה מכירה דסתם שפחה שהוא מצד מכירת האז דהרי הקנה לו כל מה שהיה יכול לגמרי ולא השאיר האז שום זכות צה, אצל כשהתנה דוקא כשיסכצ עמה שהשאיר לעצמו זכות לצטל המכירה כשלא יסכצ עמה כפילגש אין לישראל הלוך זכות להטעילה אף שקנויה לו עכ"פ למה שקנה שהוא לשכיזה ולהמלאכה.

והרי הק"ו לא ממעשה הקנין דציאה דמה לא שייך כלל לעשות ק"ו לענין תרומה דכשלא נקנה מאיזה טעם שיהיה אינה אוכלת, אצל הק"ו הוא מעצם הקניות והזכותים שיש לאדון על שפחתו ולצטל על אשתו, דשפחה אף שיש לאדון עליה קנין לזכות תשמיש מחמת שקנאה לה, אף שגם קנין זה שאינה שלו כשפחה הוא עכ"פ קנין צגופה כזכות עצדות שיש לעכ"ס צעצדיו ושפחותיו שהוא עכ"פ צגופה, והוא יותר מצטל צאשתו שהוא מדין אישות כדאיתא בגיטין דף ע"ו דהקשה רבינא על רבא דהוכיח מיד דאשה דגיטה וידה צאין כאחד נהי דקני לה למעש"י גופה מי קני ליה, וכן הוא גם לזכות תשמיש שיש לו צאשתו מדאורייתא לקנין אישות דאינו קנין צגופה.

הרי חזין שקנין לזכות כזה דאיכא לצטל צאשתו כשהוא צשפחה אינה אוכלת צתרומה ואשתו הא אוכלת צתרומה שנמצא שעדיפא לענין תרומה אשה משפחה וא"כ יש למילף לענין כספה כשעדיין לא ניסת שומי תאכל צתרומה משפחה שכספה מאכילתה. היינו דהחלוק צין ארוסה לנשואה אינו חסרון מצד הקנין דנישואין אינו ענין קנין דנתחדש דלאישות צריך שייעשה הצטל שני קנינים דאף שכבר קנאה צקנין קידושין ונעשית ארוסתו צריך עוד קנין לנישואין, אלא דנתחדש דלדינים שיש צנשואה צריך שישאנה ממש למעשה שיציאנה לציתו, כדצארתו צחדושי צכתוצות דף מ"ה חליצא דרבא, ורק האירוסין הוא עשיית קנין שעשה להו היתר וגם חיוב עשיית הנישואין, ואם מדאורייתא לא היתה אוכלת ארוסה צתרומה אלא נשואה אף שליכא חלוק מצד הקנין להצטל צה, היה זה משום דנימא דאין אכילת אשת כהן צתרומה מדין קנין כספו אלא מקרא דכל טהור צציתך יאכל אותו כדכתב רש"י, וצשפחה הרי אוכלת צתרומה אף צקנין שעשה לצד אף שלא הציאה לציתו כלל דתיכף כשקנאה צכסף אף שעדיין היא צצית המוכר מי שהוא אם ישראל או אף כשהוא נכרי צין אציה או נכרי אחר אוכלת כשכבר עצלה לשפחות, ויליף ריב"ז משפחה שהכניסה לציתו מצד הקנין שיש לו